

Publicerad 2008-09-29 21:58 av Winterblood

Hur flickan hamnade i emocirkeln

Med gråten i halsen och blodet mot sin hy, då ser hon blodet komma, med smärtan som är ny,
Blod rann över armen, som Juda syndaflod, renade själen, när lyckan bara dog,
När smärtan blev för mycket och sorgen blev för tung, kroppen blev för liten, och själen fick ej rum.
Instängd med all smärta, förtärdes hon i sorg, då byggde hon upp murar, en fästning i en borg,
Världen omkring henne, den blev en fjärran plats,
Och alla spelar samma roll, med en och samma mask.

Rakblad, rakblad, mot huden där, låt blodet rinna, med all din kraft nu skär,
Rakblad, rakblad, tvinga smärtan ut, och gör det förutan, gråt och skrik och tjut.
Så, rakblad, rakblad mot huden där, ta ifrån mig sorgen som svider och förtär.
När såren börjat läka, då skär hon dit ett nytt, bulimi, anorexia, hon hade redan spytt.
Ärren utanpå är för henne ingenting, för ärren i själen är ett värre sting.
Röken i lungorna, fullt med nikotin. Hon levde för sin pojkvän, som var ett riktigt svin.
Hög på alla piller, och antideppisiv, hindrade inte, att hitta en ny kniv.
När ärren skärdes in då, på armar och på ben, hjärtat blev för tungt, i liknelse med sten.
När allting blev stilla och alla höll tyst, ingen enda jävel fick ur sig ett knyst.
Då gråter hon i mörkret och ber för sin själ, att bara få dö, men det vore väl för väl.
När själsår börjat läka då uppstår det ett nytt, ett ärr som ingen såg, och som läkarn inte sytt.

Hon fick andningsnöd, kvävd i sin egen kropp
Fråntagen av oskulden, bestulen på allt hopp
Utnyttjad och ensam, visste ej vad hon skulle göra
Tyst försökte hon förklara, men ingen ville höra
Hon försökte och försökte, vad ska hon ta sig till?
Försöker ju att överleva, fast hon egentligen inte vill
För vem skulle väll bry sig, om hon bara försvann
Om hon tog sitt liv, hon har redan försökt med allt hon kan

Hon ville ej berätta för någon vad som hänt,
Bara hoppas på en ängel, som nån därute sänt.
Det öde som hon väntades, ett mycket tragiskt slut. För hon behövde hjälp och nu var det akut.
Men ingen ville se henne, ingen hjälp hon fick, hon visste att smärtan, kunde försvinna kvickt.
Så rakbladen mot armarna och spriten i sin hand. Tabletterna i halsen. Hennes timglas skulle snart ha slut på sand.
När hon satt där i sitt fönster och stirra ut i natten, då tänkte hon på döden, som ett stort och svart vatten.
Mörkret bredde ut sig, och tog då överhand . Hon fortsatte att simma men nådde aldrig land. Stackars lilla flicka, sorg över hennes död, att ingen ville hjälpa na, och släcka hennes nöd.
Hon hittades på golvet i spya och i blod, och alla dom demoner som skrattat och som log.
Och dom som henne älskat förtärdes med i sorg, nu var dom introducerade i smärtans mörka borg.
Dom hade inte tänkt att det skulle bli här, för nu var hon ju borta, hon var ej längre där.

Men vem var dom att klandra, dom hörde inte dit. I hennes svarta värld, där allt bara var skit.
Men nu så vet dom hur det är, för världen går i arv, och allt som hörs är tystnad, från dödens svarta sparv.
Allt detta blir en cirkel, en cirkel som är ond, den består smärta, men främst utav självmord.

flickan, flickan som försvann i sig själv, flickan som fick utstå både jävla emo och hora
hon fick ta skiten från alla, ingen isnsåg, hennes problem var så stora
hon ville be om hjälp men visste inte hur, det var lättare såhär
~~sorgen den hon slipper, den som nu någon annan bär~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Winterblood med Poeter.se id #25002 innehar upphovsrätten